

РЕШЕНИЕ

№ 6

гр. Царево, 02.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ЦАРЕВО, IV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: НИКОЛА Т. ДЕЛИЕВ

при участието на секретаря Нели Г. Стоянова
като разгледа докладваното от НИКОЛА Т. ДЕЛИЕВ Административно
наказателно дело № 20232180200312 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от АПК, във вр. с чл. 72,
ал. 4 от ЗМВР.

Жалбоподателят К. Г. П., с ЕГН: ***** от гр. Ц....., с адрес за
призоваване гр. Б.****, обжалва Заповед за задържане на лице с рег. № 3023з-
91/07.09.2023 г. издадена от С. Ж.Н., на длъжност ***** при РУ - Царево, ОД
на МВР- Бургас (понастоящем ***** при 04РУП – гр. Бургас), с която на
основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е заповядано, за срок до 24 часа да бъде
задържан жалбоподателя в помещение за временно задържане на РУ -
Царево.

Жалбоподателят иска от съда, да постанови решение, с което да отмени
оспорваната заповед като незаконосъобразна. Излага съображения за липсата
на предпоставки за задържане и неспазване на изискванията за съдържание.

Ответникът – органът, издал оспорвания акт, изразява становище за
неоснователност на жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят К. Г. П., редовно призован, се
явява лично и моли за отмяна на оспорената заповед, като излага подробни
доводи затова, претендира за разноси, представя договор за правна помощ и
съдействие.

Ответникът от С.Ж. Н., на длъжност *****при РУ - Царево, ОД на МВР-
Бургас (понастоящем ***** при 04РУП – гр. Бургас), лично оспорва жалбата
като неоснователна и моли съдът да я отхвърли изцяло като такава, а във

фазата по същество моли издадената заповед да бъде потвърдена като правилна и законосъобразна. Сочи, че заповедта е била издадена, тъй като са били налице данни за това, че жалбоподателят е заподозрян за извършено престъпление.

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е допустима като подадена от надлежна страна имаща правен интерес от обжалването, пред съответния надлежен съд и при спазване на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заповед за задържане на лице рег. № 302зз-91/07.09.2023 г. издадена от С.Ж. Н., на длъжност ***** при РУ - Царево, ОД на МВР-Бургас (понастоящем ***** при 04РУП – гр. Бургас), жалбоподателят К. Г. П. е бил задържан по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР на 07.09.2023 г. в 14, 20 часа, като е бил освободен на същия ден - 07.09.2023 г. в 17, 45 часа, като основанието му за задържане е посочено, че това е сторено във вр. с чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК, във вр. с БП № 302 ЗМ – 149/05.09.2023 г. по описа на РУ гр. Царево и докладна записка с рег. № 302р-6741/04.09.2023 г. по описа на РУ гр. Царево.

От докладна записка, към която препраща заповедта за задържане се установява, че на 03.09.2023 г. е подаден сигнал до РУ – Царево за възникнал скандал и нанасяне на телесна повреда на лице в гр. Ц.***** На сигнала били изпратени на посочения адрес служители на РУ – Царево. При пристигане на място, служителите установили, че Г. П. имал видими наранявания в областта на лицето. В следствие на това пристигнал и екип на ЦСП Царево, като е указал медицинска помощ. Установява се, че св. С. С. при излизане от свой съсед в който бил на гости, чул гласа на Г. П., който викал в къщата си. Когато доближил дома на Г. П., забелязал, К. П. да излиза от там и да се насочва към колата си, която била паркирана на улицата. С. отишъл при Г. П., за да провери как е, като забелязал наранявания в областта на лицето.

От показанията на св. Г. се установява, че е приятелка от шест години на жалбоподателят, като на 07.09.2023 г., двамата излезли от нейния дом, находящ се в кв. В.****като в близост до филиала на Тракийския университет, са били спрени от полицейски патрул, а жалбоподателят е бил задържан в нейно присъствие.

По делото не се установява за периода от 03.09.2023 г. до 07.09.2023 г. жалбоподателят да е бил търсен на адрес.

От приложената справка за образувани досъдебни производства и преписки при Районна прокуратура – гр. Бургас, ТО – Царево, се установява че има образувани девет преписки по отношение на лицата К. П. и Г. П..

От приложена служебна справка от Районен съд – гр. Царево, се установява, че са образувани единадесет дела с участието на К. П..

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на събраните доказателства, приетите писмени доказателства по делото и

разпитаните в хода на делото свидетели.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните изводи от правна страна:

Оспорената заповед за задържане на лице представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по критериите, визирани в разпоредбата на чл. 146 от АПК. При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона. Разпоредбата на чл. 169 от АПК поставя допълнителни критерии, с които съдът следва да се съобрази при преценката на административен акт, издаден при оперативна самостоятелност - да провери дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискването за законосъобразност на административния акт.

Като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 от АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, но и на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намери, че жалбата е основателна.

Видно от приетите писмени доказателства по делото се установява, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 72 от ЗМВР, а именно от полицейски орган С. Ж. Н., на длъжност ***** при РУ - Царево, ОД на МВР- Бургас (понастоящем ***** при 04РУП – гр. Бургас).

Съдът обаче намира, че са допуснати нарушения, които са довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя.

Съдът на ЕС по дело С-608/21 г. с предмет преюдициално запитване на Софийски районен съд приема, че чл. 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото.

Съгласно същото решение чл. 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази

информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване.

Издадената заповед по същество не съдържа мотиви, а възпроизвеждане единствено на цифровото посочване на законовата норма на чл. 131, ал. 1, т. 5а, вр. чл. 130, ал. 2, вр. с ал. 1 от НК. Бланкетното посочване на правната норма не дава никаква яснота относно за какво деяние е образувано досъдебното производство, тъй като следва да се посочи не само цифровото изражение на текста от НК, но и словестното му посочване с думи, не става ясно, какви именно действия е извършвало задържаното лице, което прави невъзможно да се прецени неговата съпричастност към извършването им, което да обоснове необходимостта от задържането му. Именно посочване на конкретните действия, налагащи необходимостта от задържането, представляват фактическите основания, които следва да се съдържат в заповедта – арг. от чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. За целите на полицейското задържане по реда на ЗМВР е необходимо и достатъчно да са описани фактическите действия, като задържането има за цел да установи дали те са извършени от задържаното лице, респ. дали биха осъществили състав на престъпление и именно поради това законът употребява "данни" за престъпление, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъплението, което дава право на административния орган, при условията на оперативна самостоятелност да приложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието. За целите на задържането по реда на чл. 72 от ЗМВР, наличието на такива категорични данни, които да обвързват жалбоподателя със соченото престъпление не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Съгласно Решение от 24.06.2014 г. по жалби № 50027/08 и № 50781/095 - Петков и Профиров срещу България на ЕСПЧ, не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия на задържаното лице, релевиращи съпричастност към престъпно деяние. Изхождайки от изискването "подозрението да се базира на разумни основания, като съществена част от защитата срещу произволен арест и задържане", ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол. В този смисъл е налице нарушение на чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи., тъй като заповедта за задържане не съдържа факти или информация, че съществува обосновано предположение за извършване на престъпление от страна на К. П..

На следващо място, задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, буква "с" от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление.

В конкретния случай приложената ПАМ не се оправдава от никоя от тези цели.

Самоличността на К. П. е била установена, както са били събрани доказателства за адреса, на който живее.

По делото не се установява със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление.

Не сочат данни за опасност и от укриване.

За съдът е неизвестно, какви точно легитимни цели е преследвал административния орган за да пристъпи към задържане, тъй като доказателства за такива в делото липсват.

Въпреки, че липсата на фактически данни в заповедта е самостоятелно и достатъчно основание за отмяна на акта като незаконосъобразен, за пълнота съдът намира, че е необходимо да добави и следното:

Административният орган действа при условията на оперативна самостоятелност, съответно е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане.

В този смисъл е т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС, съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт, какъвто представлява и заповедта за задържане на лице. Мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съд (аргумент от Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г., ОСГК на ВС), каквито в случая не се съдържат.

От гореизложеното следва, че не се доказва по делото наличието на законовите основания за законосъобразно упражняване правото по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и заповедта следва да бъде отменена.

При този изход на делото жалбоподателят има право на разноски и своевременно претендира и доказва извършването на такива, в размер от 600 лв. представляващи възнаграждение за адвокат съобразно представения договор за правна помощ и съдействие от 18.09.2023 г.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2, във вр. с чл. 143, ал. 1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за задържане на лице с рег. № 302зз-91/07.09.2023 г. издадена от С. Ж., на длъжност ***** при РУ - Царево, ОД на МВР- Бургас, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е заповядано, за срок до 24 часа да бъде задържан К. Г. П., с ЕГН: ***** в помещение за временно задържане на РУ-Царево.

ОСЪЖДА на основание чл. 143 от АПК ОД на МВР гр. Бургас да заплати на К. Г. П., с ЕГН: *****, сумата от 600 лева - разноски по делото.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Бургас в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Районен съд – Царево: _____